

[Enggaard.]

ikke er egnet til at løse alle inflationens problemer, og vi mener ikke, at finansieringen af nybyggeriet bør ske ad denne vej. Men vi har selvsagt ingenting imod, at de muligheder, som her er skitseret, belyses under et udvalgsarbejde. På den måde kan de skavanker og de vanskeligheder, som er forbundet med systemet, utvivlsomt træde klarere frem. Jeg mener, at hvis et sådant udvalgsarbejde skal ske, da bør det foregå i folketingets politisk-økonomiske udvalg, hvor man i forvejen har en række af de vanskelige økonomiske problemer til behandling, som også vil være knyttet til dette forslag.

Stetter (KF):

Forslagsstillerne ønsker at fremme den private opsparing, herunder langtidsoopsparingen. Den konservative gruppe kan nu som før tilslutte sig denne målsætning.

Forslagsstillerne har hidtil konsekvent fjernet alle skattebegunstigede opsparingsordninger og har konsekvent bekæmpet forsøg på at gennemføre nye forslag. Nu kommer så de samme politiske partier og foreslår folketinget at indføre et værdisikret opsparingsarrangement. Betalingen for værdisikringen skal præsteres af låntagerne, og det vil ifølge forslaget være personer og foretagender, der som hovedregel er i alvorlig trang for kapital. Disse låntagere kan som andre naturligvis ikke overse udviklingen i inflationen herhjemme. Det vil automatisk føre til stor utilfredshed hos de pågældende låntagere. Systemet har jo været prøvet i Finland og udviklede sig netop således, at låntagerne endte med at være stærkt misfornøjede. Det kan føre til, at det offentlige drives til at betale den kompensation for inflationen, som lånmodtagerne egentlig selv skulle betale. I hvert fald på længere sigt er der en risiko for, at dette bliver resultatet. Samtidig er det indlysende, at den foreslåede ordning omgående vil påføre statskassen et provenutab. Der kan nævnes flere eksempler, men lad mig nøjes med et enkelt: en skatteyder med en høj trækprocent vil kunne opnå en skattelettelse ved at optage et traditionelt lån med normal fradragret for betalte renter og samtidig købe indeksregulerede fordringer, hvor en væsentlig del af ydelsen er skattefri indtægt.

Jeg er enig med hr. Glistrup i, at der vil blive spekuleret i denne ordning, og jeg kan tilføje, at der formentlig vil blive spekuleret mere i denne ordning end i nogen af de øvrige skattebegunstigede ordninger, som vi tidligere har kendt. Jeg er derfor helt uenig med hr. Per Hækkerup, når han mener, at systemet ikke vil koste skatteyderne penge.

Med andre ord: forslagsstillerne er nu rede til at acceptere en metode, som de tidligere har bekæmpet med alle til rådighed stående midler. Nu vel, forslagsstillerne skal roses for, at de omsider erkender, at det er nødvendigt at stimulere den private, kontante opsparing; med den nuværende inflations-takt kommer denne opsparing ikke af sig selv. Men omvendt må forslagsstillerne holde op med at kritisere og bekæmpe andre partiers forslag til skattebegunstigede ordninger. Der skal jo være nogen ræson og nogen konsekvens og logik i tingene.

Jeg kan kun komme til det resultat, at der nu i folketinget er klart flertal for princippet om at præmiere privat kontant opsparing og straffe gældsætning. Dette er glædeligt, og måske kan flertallet udmøntes i praktiske resultater. Den konservative gruppe har på forhånd en naturlig sympati for alle forslag, som styrker den private kontante opsparing, og derfor er vi også sympatisk indstillet over for det foreliggende. Men den foreslåede ordning er særdeles kompliceret og må betegnes som et vidtgående eksperiment. Det vil være uansvarligt at fare ud i dette eksperiment uden en nøje analyse af dets virkninger og omfang.

Det vil også være uansvarligt at vedtage forslaget uden først at inddrage de implicerede kreditformidlende instanser i forarbejdet. Det er med andre ord for tidligt at opfordre regeringen til at fremsætte forslag om de skattemæssige vilkår m. v. for værdisikret opsparing og finansiering.

Forslagsstillerne kan ganske vist henvise til redegørelsen fra det økonomiske råds formandskab fra december 1973, men det er efter vor vurdering et alt for løst grundlag at træffe så vidtgående beslutninger på. Formandskabet går f. eks. uden om låntagerens forhold og uden om den kendsgerning, at der blandt låntagerne vil være begrænset interesse for at anvende indeksregulerede lån

Vismændene skildrer i et skønmaleri alle